

Arrest

nr. 62 447 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN STEEN, die loco advocaten T. HERMANS en R. HOSKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Podujevo en bent u Kosovaars staatsburger. Vijf jaar na de Kosovo oorlog, die in 1999 werd beëindigd, werd u in Podujevo geslagen door een etnische Albanees, A.(...), omdat u zijn wagen met uw paardenkar zou hebben bekrast toen u samen met uw vader Z.S.(...) (O.V. 6.594.404) ging werken. Hoewel u wist dat u dit niet gedaan had en hier ook getuigen van waren, nam A.(...) uw paard af en sloeg hij u. Uw vader raadde u aan niet meteen naar huis terug te keren aangezien uw moeder een zwakke gezondheid had en het hem beter leek haar niet te laten merken dat u geslagen was. U bleef hierop drie dagen bij vrienden logeren. Toen u op de vierde dag hun huis verliet, werd u opgemerkt door A.(...), die u vroeg waarom u daar nu nog steeds was en die u nogmaals sloeg.

U richtte zich niet tot de politie aangezien Roma geen rechten hebben en u wist dat de politie de kant van A.(...) zou kiezen.

U besloot Podujevo te verlaten en reisde naar Kosovo Polje.

Daar leerde u uw partner B.S.(...) (O.V. 6.697.906) kennen met wie u na enkele dagen huwde en met wie u in haar verlaten ouderlijk huis in Kosovo Polje introk.

Enkele dagen later vielen vier tot zes gemaskerde Albanezen het huis binnen, gestuurd door Arlia-buren die u ervan verdachten in Podujevo van alles gedaan te hebben. De Albanezen doorzochten het huis en zetten u en uw partner apart. U hoorde uw partner huilen, maar wist niet wat er met haar gebeurde. Toen de Albanezen weg waren, zag u dat haar kleren gescheurd waren. U vroeg uw partner wat er was gebeurd, maar ze vertelde u niets. De Albanezen vielen jullie woning elke dag binnen, behalve op vrijdag, want dan gingen ze bidden. Twee jaar na uw vertrek uit Podujevo kwam u A.(...) tegen in Kosovo Polje. Hij bedreigde u en zei u dat hij een geweer in uw mond zou steken. Hierna kwam u A.(...) nooit meer tegen.

Wanneer u en uw gezin naar het ziekenhuis gingen, weigerden de artsen jullie te behandelen en stuurden ze jullie weg. Uw partner moest thuis bevallen van jullie kinderen gezien de artsen haar weigerden te ontvangen.

Nadat u vijf jaar aan een stuk, zes dagen per week, was lastig gevallen door Albanezen die uw huis binnenvielen, besloot u Kosovo te ontvluchten.

U reisde naar België, waar u op 4 oktober 2010 asiel aanvraagde.

U wenst niet naar Kosovo terug te keren uit vrees dat uw kinderen gek zouden worden van alles wat ze daar te zien krijgen.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw geboorteakte van UNMIK (tijdelijke administratie van de VN in Kosovo), uitgereikt op 15 augustus 2008 te Podujevo; en een attest, uitgereikt te Kosovo Polje, waaruit blijkt dat uw partner B.S.(...) van 1999 tot 2008 maandelijks de elektriciteitsrekening van 40 euro betaalde. Uw partner legde een Kosovaarse identiteitskaart neer, uitgereikt op 12 maart 2008."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal elementen die ernstige twijfels doen rijzen over uw identiteit en deze van uw partner, jullie afkomst uit Kosovo en jullie beweerde continue recente verblijf aldaar tot in 2010.

Zo legden noch u noch uw partner enig overtuigend begin van bewijs van jullie identiteit en nationaliteit neer.

Ter staving van uw identiteit legde u enkel een geboorteakte van UNMIK neer, die vrienden voor u afgehaald zouden hebben in Podujevo (CGVS, p. 4). Uw partner legde een identiteitskaart van Kosovo neer.

Na nader onderzoek van deze geboorteakte en identiteitskaart dient echter vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit ervan.

Uit de resultaten van een onderzoek naar de authenticiteit van deze documenten blijkt immers dat er niet voldaan is aan een aantal voorname (vorm)vereisten.

Zo dient, wat betreft uw geboorteakte, opgemerkt te worden dat geboorteaktes uitgereikt tot 23 januari 2006 het VN-logo droegen, maar dat documenten afgegeven na 23 januari 2006 de naam en het logo van de Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo droegen. Zodoende zou ook de door u neergelegde geboorteakte deze naam en dit logo moeten dragen, wat evenwel niet het geval is.

Voorts is het opmerkelijk dat op de door u neergelegde geboorteakte een UNMIK-identiteitsnummer genoteerd staat, waaruit afgeleid kan worden dat u geregistreerd moet staan in het bevolkingsregister dat door UNMIK na de Kosovo-oorlog opgesteld werd.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de registratie als Habitual Resident of Kosovo in het bevolkingsregister (Central Civil Registry) de eerste stap is naar het verkrijgen van een geboorteakte. Iedereen die in het bevolkingsregister geregistreerd staat en voldoet aan de voorwaarden om te stemmen, zijnde 18 jaar of ouder zijn, komt overigens op de gemeentelijke kieslijsten terecht.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat u evenwel niet voorkomt op de kieslijsten van de gemeente Podujevo, waardoor het hoogst onaanvaardbaar is dat u over een UNMIK-geboorteakte met een persoonlijk UNMIK-identiteitsnummer zou kunnen beschikken. Tot slot blijkt ook de stempel van

UNMIK op de door u neergelegde geboorteakte vervalst te zijn en ontbreekt hierin de naam van de gemeente in het Albanees.

Alle bovenstaande opmerkingen dragen bij aan de vaststelling dat de door u neergelegde UNMIK-geboorteakte geen authentiek document is.

Uw partner legde ter staving van haar identiteit een Kosovaarse identiteitskaart neer, uitgereikt op 12 maart 2008.

Na nader onderzoek naar de authenticiteit van dit document blijkt dat er evenmin geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit ervan. Zo werd deze identiteitskaart uitgereikt op 12 maart 2008.

Dit is echter onmogelijk daar de eerste identiteitskaarten van de Republiek Kosovo pas begin oktober 2008 werden uitgereikt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat ook uw partner niet terug te vinden is in de kieslijsten van Kosovo Polje, waaruit geconcludeerd kan worden dat ook zij niet geregistreerd staat in het bevolkingsregister van Kosovo Polje en zodoende niet over een Kosovaarse identiteitskaart, volgens haar verklaringen uitgereikt in Kosovo Polje (CGVS partner, p. 3), kan beschikken.

Bijkomend kan worden opgemerkt dat uw verklaring voor het niet bezitten van een (recente) identiteitskaart, met name dat Roma in Kosovo geen recht hebben op documenten (CGVS, p. 4), geenszins strookt met de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal.

Uit deze informatie blijkt dat de Kosovaarse overheid actief stappen onderneemt om de registratie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) als inwoner van Kosovo te verzekeren en hen aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen. Zo stelde ze de leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Tevens blijkt uit de informatie dat de gemeente Podujevo nauw samenwerkt met de NGO Civil Rights Program - Kosovo (CRP/K) om RAE bij te staan bij hun civiele registratie en de afgifte van identiteitsdocumenten. Deze NGO is de uitvoerende partner van UNHCR voor de implementatie van het UNHCR-actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo', dat in september 2006 van start ging en dat overigens ook in de gemeente Kosovo Polje werkzaam is.

Door bovengenoemde documenten (UNMIK-geboorteakte en Kosovaarse identiteitskaart), die niet de minste bewijskracht bevatten, neer te leggen, blijkt dat jullie de Belgische autoriteiten op intentionele wijze hebben trachten te misleiden.

Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en de nodige authentieke documenten aanbrengt die zijn identiteit enigszins kunnen staven.

Het feit dat jullie jullie identiteit helemaal niet op overtuigende wijze aantonen, is bovendien een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op jullie werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom jullie jullie land verlaten hebben, jullie eventuele relaties met de autoriteiten van jullie land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, enz.).

Aldus wordt tevens de geloofwaardigheid van jullie daadwerkelijk verblijf in Kosovo tot in 2010 ernstig op de helling gezet.

Dat dit het geval is, blijkt bovendien ook uit het feit dat uw algemene kennis evenals die van uw partner omtrent de situatie in Kosovo zeer beperkt is en dat zowel u als uw partner nagenoeg niets weten over het naoorlogse Kosovo/Kosovo Polje.

Zo meende u dat UNMIK - tijdelijke administratie van de Verenigde Naties in Kosovo sinds het einde van de oorlog tot december 2008 - tot op de dag van vandaag in Kosovo aanwezig is en nog steeds alle documenten uitreikt en wisten noch u noch uw partner wat EULEX – European Union Rule of Law Mission die sinds december 2008 in Kosovo de taken van de UNMIK-politie overnam – betekent (CGVS, p. 10-11; CGVS partner, p. 7).

Beide internationale organisaties spelen nochtans reeds geruime tijd een voorname rol in het dagelijks leven in Kosovo en het is dan ook geenszins aannemelijk dat u, indien u de afgelopen jaren daadwerkelijk in Kosovo zou hebben gewoond, EULEX niet zou kennen of niet op de hoogte zou zijn van het feit dat UNMIK sinds de onafhankelijkheid van Kosovo in 2008 niet langer verantwoordelijk is voor de uitreiking van documenten.

Voorts wist u niet of er na de oorlog nog eens een ernstige opflakking van geweld in Kosovo heeft plaatsgevonden.

Uw verklaring hiervoor was dat u na de oorlog steeds binnen bleef (CGVS, p. 11).

Gezien de intensiteit en de wijdverspreidheid van de rellen van maart 2004 kan er echter verwacht worden dat een inwoner van Kosovo die ten tijde van de rellen in Kosovo verbleef enige informatie kan geven over het grootste etnische incident sinds het beëindigen van de oorlog van 1999. Bij de onlusten verloren meerdere mensen het leven en werden duizenden Serviërs uit hun huizen verjaagd.

Ook in Podujevo en Kosovo Polje waren de onlusten duidelijk voelbaar.

Voorts kan worden opgemerkt dat u niet wist of er in Kosovo Polje een Roma-voorzitter is. Noch u noch uw partner wisten dan ook wie Femi Gashi is (CGVS, p. 11; CGVS partner, 8), de lokale Roma-leider

die zetelt in het 'comité van de gemeenschappen' in Kosovo Polje. Ook van Muharrem Berisha, Roma en ambtenaar bij het 'bureau van de gemeenschappen', hadden u en uw partner nog nooit gehoord (CGVS, p. 11; CGVS partner, p. 8). Tot slot konden u en uw partner niet vertellen wat Fidan Lahu is (CGVS, p. 10-11; CGVS partner, p. 8). Dit centrum voor samenwerking en integratie in Kosovo Polje is een koepelorganisatie waar verschillende NGO's die opkomen voor de rechten van de minderheden samengebracht zijn en waar Roma terecht kunnen voor meerdere zaken waaronder gratis juridisch advies en bijstand, informatie over onderwijs, gezondheid en de integratie van vrouwen. Gezien de duidelijke aanwezigheid en belangrijke rol van dit centrum in de RAE-gemeenschap van Kosovo Polje is het hoegenaamd niet geloofwaardig dat jullie, indien jullie tot oktober 2010 werkelijk in Kosovo Polje zouden hebben verbleven, niet zouden weten wat Fidan Lahu is.

Gelet op voorgaande bevindingen kan er geen geloof gehecht worden aan jullie beweerde continue verblijf in het naoorlogse Kosovo tot begin oktober 2010.

De door jullie neergelegde verklaring van de gemeente in verband met de betaling van elektriciteit in Kosovo Polje, waaruit jullie verblijf aldaar de afgelopen jaren zou moeten blijken, kan aan deze conclusie niets wijzigen daar er evenmin enige bewijswaarde kan worden gehecht aan dit document.

U en uw partner legden hier immers incoherente verklaringen over af.

Zo verklaarde u dat het uw partner was die steeds de rekening van 10 tot 20 euro betaalde en wist u overigens niet of het document de betaling van water of elektriciteit betrof (CGVS, p. 3-4). Uw partner beweerde dan weer dat u de rekening van 20 tot 30 euro steeds betaalde en zichzelf nooit. Ze voegde hier aan toe dat haar vader voor de oorlog de betaling deed, dat u de betaling deed na jullie huwelijk, en dat in de tussenperiode niet werd betaald aangezien het huis leeg stond (CGVS partner, p. 3-4).

Op het attest van de gemeente staat evenwel dat er van 1999 tot 2008 op maandelijkse basis 40 euro werd betaald door uw partner, B.S.(...).

Tevens staan er in dit document enkele flagrante schrijffouten.

Het feit dat jullie jullie identiteit niet op geloofwaardige wijze aantonen en jullie jullie daadwerkelijk verblijf de afgelopen jaren in Kosovo niet aannemelijk hebben kunnen maken, ondermijnt op fundamentele wijze ook de geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen met Albanezen in het naoorlogse Kosovo.

Ook deze bevinding wordt nog extra kracht bijgezet door enkele bijkomende vaststellingen.

Zo stemmen uw verklaringen aangaande uw problemen met een zekere A.(...) niet overeen met die van uw vader. U verklaarde dat u door A.(...) geslagen werd toen u samen met uw vader onderweg was met paard en kar (CGVS, p. 2, 6).

Uw vader verklaarde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op 10 januari 2011 evenwel dat hij niet bij dit incident aanwezig was, maar dat hij thuis was en dat hij via een vriend van u vernam dat u geslagen was (CGVS vader, p. 5).

Voorts beweerde u na het incident met A.(...) naar Kosovo Polje te zijn verhuisd waar Albanezen elke dag, behalve op vrijdag, uw huis binnenvielen en jullie mishandelden (CGVS, p. 8-10).

Deze verklaringen stemmen evenwel geenszins overeen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. De informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie, maar ook erna, met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Podujevo en Kosovo Polje in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn.

De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, waaronder Podujevo en Kosovo Polje, werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten, waaronder Podujevo en Kosovo Polje, kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Overigens heeft u hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u voor eventuele (veiligheids)problemen als Roma in Kosovo geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten - met wie noch u, noch uw partner overigens ooit problemen zouden hebben gehad (CGVS, p. 12; CGVS partner, p. 9) - en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u en uw familie ten aanzien van Kosovo een reëel risico zou bestaan op vervolging of het lijden van ernstige schade.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat internationale bescherming slechts ingeroepen kan worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput.

U verklaarde van uw beweerde problemen met Albanezen nooit aangifte te hebben gedaan bij de Kosovaarse politie aangezien zij toch niet om de Roma geeft en ze de incidenten door de vingers zou zien (CGVS, p. 10).

Uw partner verklaarde daarentegen dat jullie beiden geregeld naar de internationale autoriteiten aan de wegblokkades gingen om melding te doen van jullie problemen. Uw partner voegde hier aan toe zelf eenmaal naar de politie te zijn gestapt maar onderweg met de wegblokkades te hebben gesproken die haar gezegd zouden hebben dat zij bij jullie langs zouden komen. Er zou echter nooit iemand gekomen zijn (CGVS partner, p. 6-7).

Wat er ook van zij, uw verklaringen bieden geen afdoende uitleg waarom u zich nooit tot uw eigen autoriteiten zou hebben gewend voor hulp of bescherming.

In dit verband kan immers gewezen worden op de informatie waarover van het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.

Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er actueel niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

U verklaarde voorts dat Roma in Kosovo geen rechten hebben en er geen plaats hebben (CGVS, p. 4, 6, 7). Zo zouden jullie in Slatina bij Kosovo Polje weggestuurd zijn uit het ziekenhuis omdat de artsen jullie niet wilden behandelen waardoor uw partner thuis moest bevallen van de kinderen (CGVS, p. 10; CGVS partner, p. 7).

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweerde continue verblijf in Kosovo en de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over jullie problemen met Albanezen in Podujevo en in Kosovo Polje kan echter aan deze verklaringen evenmin geloof gehecht worden.

Overigens blijkt uit de hierboven reeds vernoemde informatie dat leden van de minderheidsgroepen, waaronder de Roma, in de gemeente Kosovo Polje wel degelijk vrije toegang hebben tot de gezondheidszorg en dat er geen discriminatie bestaat bij het verkrijgen van medische zorg.

Volledigheidshalve kan hier aan toegevoegd worden dat uit voornoemde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden.

Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol).

Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in

overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding even tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin.

Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is evenwel gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Hier merk ik nog op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Ook inzake de asielaanvragen van uw partner B.S.(...) (O.V. 6.697.906) en uw ouders Z.S.(...) (O.V. 6.594.404) en J.S.(...) (O.V. 6.594.413), die op 11 maart 2010 in België asiel vroegen, heb ik besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tot slot dient er nog op gewezen te worden dat het zeer opmerkelijk is dat u jarenlang geen contact meer met uw ouders had en niet wist waar ze verbleven (CGVS, p. 2-3) maar dat jullie in hetzelfde jaar opduiken in België en hier allemaal asiel aanvroegen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 maart 2011 een schending aan van het recht van verdediging "door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing" (zie p. 5), van artikel 62 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 van het EVRM, en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker laat gelden dat vervolging niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, het kan ook verwijzen naar de onwil of onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden, wat luidens verzoeker in casu het geval is. Hij vervolgt dat evenwel (zie het verzoekschrift, p. 6) "de landen waar men asiel zoekt, zullen het Vluchtelingenverdrag zelden zo ruim interpreteren dat met zulke omstandigheden rekening wordt gehouden".

Hij is van mening dat "het Commissariaat-Generaal met haar tendentieuze weergave van de feiten slechts haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoeker zich bevond" (zie het verzoekschrift, p. 6) en vraagt zich af "in welke mate er sprake kan zijn van een degelijk onderzoek ten gronde als men er zelfs niet in slaagt om een correct beeld van de situatie van verzoekende partij te vormen".

Verzoeker laat gelden dat de door hem bijgebrachte documenten de enige documenten zijn die hij heeft en dat dit de documenten zijn die hij heeft meegenomen.

Zoals hij eerder al verklaarde tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, stelt hij in zijn verzoekschrift dat zijn vrienden deze geboorteakte voor hem hebben afgehaald gezien hij zelf steeds weggestuurd werd met de mededeling dat hij maar een andere keer terug moest komen.

Dat er problemen zijn met de door hem voorgelegde documenten, zoals in de bestreden beslissing wordt weerhouden, duidt er volgens verzoeker nogmaals op dat hij als Roma gediscrimineerd wordt en men hem met opzet slecht aangemaakte documenten heeft afgeleverd.

Verzoeker meent dat ondanks het feit dat er “zgn.” (zie het verzoekschrift, p. 7) allerhande inspanningen worden gedaan in zijn land om de discriminatie ten aanzien van Roma tegen te gaan, het zo is dat deze discriminatie tot op vandaag nog steeds zeer aanwezig is in het dagelijkse leven; hij voegt in dit verband bij zijn verzoekschrift een verslag van “Human Rights Watch” “Forced returns of Roma, Ashkali and Egyptians from Western Europe to Kosovo” en een rapport van “Amnesty International” “Stop forced evictions of Roma in Europe” waaruit volgens hem blijkt dat Roma nog al te vaak het slachtoffer worden van discriminatie en geen gelijke toegang hebben tot huisvesting, opleiding, gezondheidszorg, werk enz. Ook zouden ze vrijwel geen mogelijkheid hebben tot het bekomen van documenten, problemen die aldus verzoeker erkend worden door UNHCR.

Hij houdt voor dat hij op geen enkel ogenblik de intentie had de Belgische autoriteiten te misleiden.

Hij blijft er ook bij dat hij wel degelijk tot vlak vóór zijn vlucht in Kosovo Polje verbleef. De in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheden daaromtrent verklaart hij vanuit de dagdagelijkse angst waarin hij en zijn gezin dienden te leven; het is volgens hem dan ook niet verwonderlijk dat hij niet vaak buitenhuis kwam en daardoor niet echt op de hoogte was van hetgeen er rondom hem gebeurde.

Wat betreft de tegenstrijdigheden in zijn verhaal, verwijst verzoeker naar zijn verklaringen tijdens het verhoor. Hij stelt dat hij enkel verklaard heeft dat hij met zijn vader was gaan werken. Hetgeen de commissaris-generaal hieruit besluit, namelijk dat zijn vader ook effectief bij het incident zelf aanwezig was, werd volgens verzoeker echter niet verklaard. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal hier besluiten trekt die niet met de waarheid overeenstemmen.

Verder voert verzoeker aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, vrij algemeen is dat hij van mening is dat het niet is omdat er geen sprake meer zou zijn van interetnisch geweld, dat hij in casu niet te kampen had met discriminatie omwille van zijn Roma-afkomst.

Verzoeker herhaalt dat hij uit angst geen klacht durfde neer te leggen.

Verzoeker haalt aan dat hij het evenmin eens is met de stelling van de commissaris-generaal dat de moeilijke socio-economische situatie waarin de Roma zich nog steeds bevinden het gevolg is van een samenloop van omstandigheden. Volgens hem is het zo dat Roma tot op vandaag nog steeds weinig of geen toegang hebben tot werk en gezondheidszorg en verwijst hiertoe naar de verslagen die hij bij zijn verzoekschrift gevoegd heeft. Verzoeker verklaart dat discriminatie van Roma nog steeds realiteit blijft, ondanks alle bepalingen, richtlijnen en strategische plannen; bovendien staan deze volgens hem nog in hun kinderschoenen en zijn vaak nog niet volledig geïmplementeerd.

Hij verwijst ten slotte naar de consistente verklaringen die hij heeft afgelegd en is de mening toegedaan dat deze op zichzelf bewijzen dat hij wel degelijk gegronde vrees had voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Hij vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en de hervormen en van hem de status van vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve.

De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827).

Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Waar verzoeker de schending inroept van de artikelen 2, 3 en 5.1 EVRM, wijst de Raad er op dat deze artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad verwijst hiervoor naar zijn argumentering zoals infra uiteengezet.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. Het verwijt van verzoeker aan het adres van de commissaris-generaal *“niet ten genoegen van rechte”* te hebben aangetoond dat verzoeker geen gegronde vrees had en dat hij *“met haar tendentieuze weergave van de feiten slechts haar onwil aantoont om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoeker zich bevond”*, is gelet op de vijf pagina's lange uitgebreide motivering sub 1.2. van de bestreden beslissing en het aantal documenten vervat in het administratief dossier waarin de objectieve situatie voor de Roma in Kosovo aan de hand van tal van bronnen wordt onderzocht, onterecht.

Verzoeker beperkt zich hier louter tot het uiten van beschuldigingen aan het adres van de commissaris-generaal zonder deze evenwel hard te maken. Dergelijk verweer is niet dienstig.

De motieven op grond waarvan de commissaris-generaal tot zijn besluiten kwam, staan duidelijk en afdoende in de bestreden beslissing vermeld.

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

Het verweer van verzoeker aangaande de documenten die hij bijbracht in een poging de identiteit en nationaliteit van hem en zijn echtgenote te bewijzen, met name dat deze niet authentieke documenten die hem werden afgeleverd door de autoriteiten, illustreren dat hij als Roma gediscrimineerd wordt

gezien hem gewild slecht aangemaakte stukken uitgereikt werden, wordt door de Raad niet aanvaard. Dit verweer betreft immers een blote bewering die verzoeker geenszins hard weet te maken.

Bovendien kan, zoals verweerder terecht opmerkt, niet worden ingezien waarom de Kosovaarse autoriteiten alsnog de moeite zouden doen om aan verzoekers documenten te verschaffen indien ze hen werkelijk zouden discrimineren, en ook niet wat het de Kosovaarse autoriteiten zouden opleveren om aan verzoekers *“met opzet slecht aangemaakte papieren”* te geven, waarbij ze dan zelfs zouden zijn overgegaan tot het vervalsen van de eigen stempels.

Evenmin zien noch verweerder, noch de Raad in hoe de autoriteiten al op 12 maart 2008 aan de vrouw van verzoeker “met opzet” een identiteitskaart konden afleveren van de Republiek Kosovo, nu blijkt dat dergelijke kaarten pas vanaf begin oktober 2008 werden uitgereikt.

Dit verweer is niet ernstig meer.

Bovendien stroken de verklaringen van verzoeker niet met objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat de Kosovaarse overheid actief stappen onderneemt om de registratie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) als inwoner van Kosovo te verzekeren en hen aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen.

De algemene situatie zoals deze beschreven wordt in de rapporten van “Human Rights Watch” en “Amnesty International” stelt voorgaande informatie niet in een ander daglicht gezien in deze rapporten in het algemeen verwezen wordt naar de precare situatie voor bepaalde Roma die gedwongen naar Kosovo gerepatriëerd werden. Deze informatie verklaart niet hoe het komt dat verzoekers tijdens hun verblijf in Kosovo geen authentieke identiteitsdocumenten konden verkrijgen.

Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in het besluit te keren dat hij middels valse documenten de Belgische asielinstanties heeft willen misleiden.

Deze vaststelling doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoeker.

De Raad stelt wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheden in hoofde van verzoeker, vast dat hij geen argumenten opwerpt die deze kunnen verklaren. Het blijkt immers dat de vragen die aan verzoeker en zijn echtgenote bij hun verhoor op het Commissariaat-generaal werden gesteld, slechts een minimale kennis vereisen over de regio waar verzoekers beweren de laatste jaren vóór hun vertrek uit hun land te hebben verbleven. Van een asielzoeker mag inderdaad verwacht worden dat hij bij machte is te antwoorden op dergelijke vragen in verband met de streek van herkomst. Het feit dat men geïsoleerd leefde of niet veel buiten kwam, doet daaraan geen afbreuk.

Het vastgestelde hiaat is dermate zwaarwichtig dat aan verzoekers beweerde verblijf tot 2010 in Kosovo geen geloof kan worden gehecht.

Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de concrete problemen die ze voorhouden aldaar te hebben ondervonden.

Verzoeker gaat ook voorbij aan de vaststelling dat geen enkele bewijswaarde wordt gehecht aan de bijgebrachte verklaring van de gemeente in verband met de betaling van elektriciteit in Kosovo Polje, nu hij en zijn echtgenote hierover incoherente verklaringen aflegden en er in het document bovendien enkele flagrante schrijffouten staan.

Verzoeker geeft ook geen plausible verklaring voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van hem en zijn vader aangaande zijn problemen met een zekere A. Verweerder merkt terecht op dat zelfs al heeft verzoeker niet expliciet verklaard dat zijn vader het incident gezien heeft, de verklaringen van verzoeker en zijn vader hoe dan ook niet met elkaar in overeenstemming te brengen zijn.

Deze tegenstrijdigheid vindt zijn grondslag in het administratief dossier en heeft geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Ook deze tegenstrijdigheid keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat het tot op heden nog steeds zo is dat Roma weinig of geen toegang hebben tot werk en gezondheidszorg, merkt de Raad op dat dit geenszins ontkend wordt in de bestreden beslissing dat leden van de RAE gemeenschap in Kosovo nog te kampen kunnen krijgen met socio-economische problemen of op bepaalde vlakken discriminatie kunnen ondervinden.

Verzoeker gaat echter voorbij aan wat de motivering verder stelt, met name dat deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet herleid kan worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich houdt echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in; de discriminatie moet dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk.

De commissaris-generaal heeft er eveneens terecht op gewezen dat uit informatie blijkt dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van Roma en dat de maatregelen die de

Kosovaarse overheid treft, getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van rechten van de minderheden. Het feit dat mogelijk nog niet alle maatregelen ten volle werden geïmplementeerd, werpt geen ander licht op de vaststelling dat in Kosovo redelijke maatregelen worden getroffen ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Bovendien dient te worden onderstreept dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Verzoeker verwijst evenwel naar zijn persoonlijke ervaringen, namelijk dat hij en zijn vrouw uit het ziekenhuis werden weggestuurd, doch gezien verzoeker met betrekking tot zijn identiteit, zijn recent verblijf in Kosovo en het incident met ene A. ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd (zie hoger), kan hij niet steunen op zijn eigen -ongeloofwaardige- verklaringen om afbreuk te doen aan de informatie waaruit blijkt dat leden van de minderheidsgroepen, waaronder de Roma, in de gemeente Kosovo Polje wel degelijk vrije toegang hebben tot de gezondheidszorg en dat er geen discriminatie bestaat bij het verkrijgen van medische zorg.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat, voor zover er aan verzoekers asielrelaas geloof kan gehecht worden -quod non- (zie hoger), internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om bescherming verkrijgen van de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten (zie verhoorverslag van 13 december 2010, p. 10); zijn echtgenote ging slechts eenmaal naar de politie (zie landeninformatie in administratief dossier, verhoorverslag van 13 december 2010, p. 6).

Dergelijke handelwijze volstaat echter niet om aan te tonen dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen, temeer daar uit de bestreden beslissing blijkt dat de in Kosovo aanwezige autoriteiten geenszins onwillig of onbekwaam zijn om bescherming te bieden en redelijke maatregelen treffen ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers uitleg om het niet neerleggen van enige klacht bij de autoriteiten in zijn land van herkomst te verklaren, met name dat hij niet durfde uit angst dat de situatie nog zou verergeren, is een loutere bewering die niet volstaat om geen bescherming te hebben gezocht in zijn land, te vergoelijken.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de informatie van de commissaris-generaal, afkomstig van Cedoca, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, in een ander daglicht stelt. Verzoeker beperkt zich enkel tot het uiten van kritiek waarmee hij echter niet vermogt de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan gehecht worden en schaaft zich achter de beslissing van de commissaris-generaal.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Derhalve wordt van verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet geweigerd.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas evenmin als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Deze motieven, dewelke de Raad beaamt en overneemt, zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier,

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE